

[Waldorff]

Selv om kampagnen først og fremmest retter sig mod forholdene i København – tilrettelagt af Weidekamp og bygge- og saneringselskaberne – så er sigtet i kampagnen langt bredere.

Kommunernes Landsforening har således længe haft et ønske om at indskrænke såvel beboernes indflydelse som de centrale myndigheds indflydelse på lokalplanarbejder. Det fremgår bl.a. af det kommunale sparekatalog fra 1979, hvor Kommunernes Landsforening udtrykker ønske om at få indskrænket offentlighedsfasen i forbindelse med udarbejdelse af lokalplaner.

Der er en reel fare for, at kampagnen vil føre til en forringelse af de muligheder for beboerindflydelse, som planlovgivningen har åbnet for.

Besvarelse (10/3 82):

Miljøministeren (Erik Holst):

Indledningsvis skal det slås fast, at jeg ikke påtænker at svække kommuneplanloven og dennes intentioner. Jeg er heller ikke bekendt med, at Københavns kommune eller Kommunernes Landsforening har ønsker i denne retning.

Når der er tale om store byggearbejder, som forudsætter, at der udarbejdes en lokalplan, skal borgerne i de berørte områder have lejlighed til at udtale sig. Det er et væsentligt element i kommuneplanloven, som jeg ikke har noget ønske om at ændre.

Der er heller ikke nogen planer om at ændre i kommuneplanlovens regler om statslige myndigheds mulighed for at komme med indsigelse, hvis væsentlige overordnede interesser som f.eks. miljø- og planlægningshensyn står på spil.

En række sager kræver endvidere miljøministeriets godkendelse og vil gøre det, indtil kommuneplanerne foreligger.

Jeg er meget opmærksom på, hvor vigtigt det er af hensyn til beskæftigelsen, at sager om byggeri behandles så hurtigt som muligt.

I denne sammenhæng vil jeg dog gerne gøre opmærksom på, at langt de fleste lokalplansager efter ministeriets erfaring færdigbehandles rimeligt hurtigt.

Men samtidig vil jeg gerne understrege vigtigheden af løbende at overveje, om administrationen af lovgivningen er hensigtsmæssigt tilrettelagt. Organiseringen af arbejdet

må ikke i sig selv være årsag til flaskehalse i systemet.

Spm. nr. 347

Til *økonomiministeren* (1/3 82) af:

Gammelgaard (KF):

»Vil ministeren garantere for, at staten på intet tidspunkt vil gå ind med støtteopkøb for at holde en kunstigt høj kurs på indeksobligationer?«

Begrundelse

Økonomiministeren og boligministeren har fremsat modstridende udtalelser om statens eventuelle støtteopkøb af indeksobligationer. Der må skabes fuldstændig klarhed over regeringens holdning til dette spørgsmål. Hvis staten går ind med støtteopkøb for at holde en kunstigt høj kurs på indeksobligationer, vil der over en f.eks. 10-årig periode kunne blive tale om en rentesikringsordning i milliardstørrelse.

Besvarelse (9/3 82):

Økonomiministeren (Ivar Nørgaard):

I brev af 25. februar 1982 til folketingets boligudvalg tilkendegav jeg, at jeg efter at have været foreholdt dagbladet Informations artikel den 25. februar 1982: »Staten vil selv købe indeksslån« kunne oplyse, at mine synspunkter på de offentlige fondes køb af indeksobligationer dækkes ind af boligministeriets notat af 25. februar 1982 om den sociale pensionsfond og statens bygge- og boligfond.

Der er således ikke modstridende opfattelser mellem økonomiministeren og boligministeren.

I det nævnte notat til folketingets boligudvalg giver boligministeren udtryk for at »en række offentlige fonde, herunder den sociale pensionsfond og statens bygge- og boligfond, har meget betydelige midler placeret i obligationer.

Boligministeren finder det naturligt, at disse fonde også lader deres porteføljer rumme indeksobligationer. Derfor vil det være rimeligt, at der som led i deres investeringspolitik indkøbes indeksobligationer.

En sådan opkøbspolitik må dog ikke modvirke, men søges samordnet med den af Nationalbanken førte almindelige pengepolitik.«